

LIBRIS

We know
books

A
n'author
ficțiune

Andrei Crăciun

Júnior

ANDREI CRĂCIUN (n. 1983) este ziarist și scriitor, poet, prozator, dramaturg și scenarist. S-a numărat printre co-fondatorii site-ului recorder.ro. A publicat mai multe volume de poezie, proză, publicistică, eseuri, printre care: *Baricadele* (Humanitas, 2014), *Poezii pentru acea necunoscută* (Herg Benet, 2015), *Aleea Zorilor* (Polirom, 2017), *La Paris, nimic din toate acestea nu contează* (Herg Benet, 2018), *Nu mai suntem nemuritori* (Herg Benet, 2019), *Viața de apoi a poetului* (Nemira, 2021), *Bilili* (Paralela 45, 2022), *Zei erau fericiți, muzele depravate* (Zugzwang, 2023), *Turbo* (Nemira, 2024), *Totul e deocamdată* (Litera, 2025). Este și doctor în științe politice, titlu obținut la Universitatea din București, cu o teză despre biografia politică a lui Panait Istrati.

A
n'author

Viața omului nu e nimic altceva decât o alungare din paradis, urmată de o altă alungare din paradis, apoi de o altă alungare din paradis, se termină paradisurile se termină și viața, din paradis oricum ești alungat, chiar dacă nici măcar nu ți-ai dat seama că acolo erai, iar trecutul riscă întotdeauna să ne pară altceva decât a fost de fapt, căci așa lucrează nostalgia, iar după douăzeci de ani nici măcar nu mai contează, era iarnă pe atunci, iernile încă existau, era o iarnă grea și nespus de frumoasă în ziua în care s-a născut Júnior, o iarnă cu viscol și cu zăpadă, era frig și redacția era la capătul marelui oraș, la capătul lumii, unde se retrăgeau tramvaiele să înghețe de frigul acela și poate să moară, la toate răscrucile câini costelivi lătrau cu ultimele puteri, peste tot noroi înghețat și fețe palide, oameni cu nasuri mov și Europa era foarte

departe, și mai era și dimineață, foarte de dimineață, eu n-am fost niciodată un matinal, dar făceam o excepție, era o zi importantă din viața mea, prima mea zi de muncă, ziua în care aveam să devin pentru opt ani, opt ani mai lungi decât o rătăcire prin deșert, ziua binecuvântată în care aveam să devin Júnior, eu plecasem de pe Alea Zorilor, apoi din micul oraș, din următorul oraș, ajunseseam în marele oraș, urmărind un singur zmeu pe cer, toată viața mea, un singur zmeu, un singur cer, o singură dorință, să intru într-o redacție de ziar și de aici, dacă nu cer prea mult, Doamne, Doamne-Dumnezeule!, să plec mai departe, să cunosc lumea, să schimb lumea, fără să o cuceresc, nu vreau să fiu Gînghis Han, dar în dimineața aceea de iarnă capul meu se ținea pe umeri cu fragilitatea zmeului din capătul sforii, petrecusem, e adevărat, petrecusem sălbatic, așa cum mi se întâmpla deseori pe atunci, făcusem o frumoasă noapte albă, la striptease, în clubul Mexico, pe șoseaua Ștefan cel Mare, iar la miezul nopții, fiindcă fusese totuși ziua mea onomastică, ziua sfântului ocrotitor al României, care nu făcea totuși treabă prea bună, fiindcă numai ocrotită nu era România, și mai înțepea și ziua națională, ziua țării noastre, pe care încă nu o detestam, dar nici nu o iubeam, fiindcă erau atâtea sărbători, am cântat toți, eu, prietenii mei de atunci, doar de atunci, și stripteuzele, frumoasele noastre stripteuze, imnul

țării, ele cu mâinile acoperindu-le sfârcurile zgribulite, sublimele lor sfârcuri de femei ale estului, femei feroce, femei neîmblânzite, deși visătoare, înnebunitoare femei și noi mascând, cum puteam, magnificele erecții juvenile, de-acum demult apuse, noi încercând să aducem puțină solemnitate în viața noastră, da, da, da, mai aveam mult de mers până în Europa, și uneori se făcea foarte frig la Mexico, pe Ștefan cel Mare și Sfânt, iar stripteuzele stăteau în gecile lor de iarnă și fumau țigară de la țigară și își aminteau că se putea și mai rău, că pe vremuri lucraseră în Tei, la Trei Scorpioni, și abia acolo era un frig de îngheța pișatul înainte să ajungă în vasul toaletei, ehe, ce ierni prinseseră ele în mizeria aia de Tei, această Siberie a Bucureștiului, așa vorbeau frumoasele mele stripteuze despre iubirile lor ratate, despre băieți cu Passat-uri, despre bărbați cu Cielo, mereu mașina Cielo era roșie, astfel se știa că bărbatul avea lovea, e drept că bărbatul cu Cielo avea și pula mică, dar peste asta se putea trece ușor, ochii se puteau închide, bani să fie, bani, bani, bani, bani, bani, bani, bani, bani, despre datorii la cămătari vorbeau ele, mereu apăreau cămătarii în poveștile lor și după întâlnirile cu ei erau fericite dacă scăpau doar cu o muie luată, bine că mai aveau toate degetele, păi, ce, că pe una o futuse un procuror criminalist, așa că ajunsese deja la apogeul vieții sale triste, și viața sa trecuse,

și ea semăna cu Nina Simone când săracise Nina Simone și cânta pe trei sute de dolari pe seară într-o magherniță din Paris, dar frumoasa mea stripteuză era tot demnă și ea fuma țigări L&M, de la care făcea, desigur, cancer, dar nu îl făcea chiar atunci pe loc, cancerul era departe, undeva în viitor, cancerul era sfârșitul pe care oricum și-l dorea, să moară, să moară, să moară dracului odată și să se termine cu toate, ce, se gândea ea că o să ajungă să-i scoată vezica urinară și o să se pișe toată viața în pungă, aia e, și pișatul trebuia să se ducă undeva, bine măcar că nu mai îngheța, da, mă, băiețică, așa am trăit noi, dă-l dracului de cancer că mai e până la sfârșit, cancerul vine ultimul, și era multă, enorm de multă singurătate în lumea minunatelor mele stripteuze și unele se urca uneori pe blocuri și săreau, zburau câteva clipe, ce frumos zburau stripteuzele spre moarte, apoi chiar mureau, cu căpățânile zdrobite de asfalt, poc, ia uite, fratele meu, cum s-a făcut asta, poster, direct, mânca-ți-aș pula ta, așa spuneau supraviețuitoarele, aprinzându-și o țigară, ca să se grăbească și ele către moarte, moarte, moarte, pizda dă viață, mă, băiețică, dar până la pizdă era departe când stripteuzele zăceau cu gecile groase ca la cercul polar, cu canadenele pe ele și era frig de se abureau geamurile și în amintirile lor cele mai frumoase, precum aceea cu mașina Passat, iar cea mai interesantă, cea mai râvnită dintre frumoasele mele

stripteuze era o pitică, noi îi ziceam pitica nenorocită, chiar fără nicio legătură cu acel tribun guraliv și dement care mai apărea pe la televizor să se bată cu pumnul în piept ca o gorilă, să mănânce căcat patriotic și să recite poezii proaste, pur și simplu nu avusese prea mult noroc pitica, așa gândeam noi, că e rău să fii pitică, dar poate că, de fapt, eram îndrăgostiți toți de ea și o uram, o uram cu adevărat, fiindcă ea nici nu se uita la noi, avea și o mustăcioară, ar fi fost considerată foarte frumoasă în Iranul secolului XIX, poate l-ar fi sedus chiar pe marele șah, dar noi nu trăiam în Iranul secolului XIX, noi trăiam în marele oraș din țara noastră, pe care nu o disprețuiam, dar nici nu o iubeam, iar Bucureștiul chiar era pe atunci pentru noi un mare oraș, căci veniserăm de departe și drum lung merseserăm noi până aici, unde uneori vitrinele erau iluminate și speranțele încă nu muriseră, speranțele nu se zdrobiseră și ele de asfalt, ia uite, frățică, poster direct s-au făcut și speranțele noastre, și cu toate acestea, spuneam, pitica îi înnebunise pe toți, nestăvilitele noastre erecții de armăsari tineri i se datorau și chiar și acum în amintire strălucește încă umbra fericirii visate, căci pitica, slavă ție, Doamne, slavă ție, pitica se urca pe o scară făcută din baxuri de bere, escalada bara de striptease, cu o dexteritate de maimuțică, mai sus, mai sus, mai sus, deja toți ridicaserăm steagul, pitica nenorocită curgea pe

bara aceea, sfântă Fecioară Maria!, într-un dans erotic neegalat vreodată, toți doream să ne retragem cu pitica la tetatet, cum bine se spunea, la separeu, acolo, acolo unde era bine și cine știe ce alte calități minunate mai avea ea, cine știe ce mai era în stare să facă, să ne facă, Dumnezeule mare, pitica era devastatoare și chiar ne venea să ne urcăm pe pereți, să mușcăm din pereți, să dărâmam pereți și imperii, dar pitica nenorocită nu obosea să ne respingă avansurile nerușinate, ea avea ceva diabolic în priviri și ceva angelic în purtări, era o sfântă, era o inocentă și doar o grandioasă destrăbălare ar fi putut echilibra ființa ei, care părea fragilă și era îngrozitor de puternică, și chiar niciunul dintre noi nu a intrat în grațiile piticii nenorocite, noi n-am cunoscut buzele ei, pe care ni le închipuiam ventuze, doar pentru că eram bolnavi de dorințele cele mai atroce și mai murdare, pitica nenorocită era atracția clubului de striptease și chiar pe umerii mei a stat în noaptea aceea binecuvântată, cântă, zeiță, mânia ce mă cuprinse când noaptea dădea să se încheie și despărțirea plutea în aer, vorbește, Mnemosyne!, vorbește, tu, zeiță a memoriei!, hai spune cum mă simțeam Atlas ducând pe umeri cerul întreg, cu pitica în cârcă, atunci când am cântat imnul național cu patimă, cu entuziasm, fără dezgust, în alte dăți când nici nu aveam bani să plătim consumația și ne mai

sechestrau ospătarii până când găseam câte un prieten care să vină să ne recupereze înaintea zorilor, și așa ieșeam pe bulevard, cu hainele răvășite, cu părul vâlvoi și ochii bulbucați, băuți și îndrăgostiți de frumoasele noastre stripteuze, multe erau și curve, bunele curve, care nici măcar nu ne luau bani, cele bătrâne ne mai invitau într-o doară la sânul lor, sfântul lor sân, hai, hai, la mămica, să-ți dea țâță, că mi-ești drag, așa, ia țâță de la mămica și noi eram tăcuți și cumva demni, nu era nimic scandalos în purtarea noastră, așa gândeam, pur și simplu aveam prea multă tinerețe care căuta să evadeze din piepturile noastre, să devină pasăre, să se înalțe și ea și să zboare, și să nu fie zdrobită, chiar eu m-am dus primul în restul vieții adevărate, să muncim, unchiule Vania, să muncim!, am găsit o ușă deschisă către o redacție și am intrat, gata să îndur orice pentru a reuși, foamea și biciul, biciul și foamea, ca sclavii din nedreapta poveste a oamenilor, orice, orice, orice, orice, orice am spus, pentru a îmi împlini visul, destinul și viața, aveam să îi aduc apoi pe toți ceilalți, unul după altul după altul, să îi trec puntea spre lumea magică a redacțiilor, spre această corabie care naviga pe ultima sa mare, veniți, fraților!, fiindcă niciodată fericirea nu e deplină dacă rămâi singur, iar prietenia obișnuia să fie cea mai importantă dintre toate câte erau pe lume, cum ziceam, pe atunci chiar trăiam marele timp al prieteniei și

al oamenilor vii, și i-am salvat din cariere de bucătari și vânzători de covoare și lucrători cu ziua în construcții și frizeri, și nu m-am așteptat niciodată la cuvântul mulțumesc, care de altfel nici nu a venit vreodată, și era prea multă tinerețe în noi, iar prietenia s-a dus și ea dracului, fiindcă altceva ce să facă și ea, dracului s-a dus prietenia cum s-a dus lumea întreagă, dar asta s-a întâmplat mai târziu, și așa mergeam eu în prima mea zi de muncă și capul meu, minunatul meu cap, cu coama mea leonină, splendida mea coamă leonină, capul meu de Aristotel, căci plesneam de deștept ce eram, cum zicea Țuța de Cioran sau invers, sau amândoi de Noica, dracu' mai știe, dar pe atunci știam, capul acesta magnific exista, capul acesta de leu turbat îmi era îngrozitor de greu de șampanie, iar în urechi îmi răsunau versurile imnului național, deșteaptă-te, române, priviți mărețe umbre, Mihai, Ștefan, Corvine, și miroseam a parfum ieftin de femeie generoasă și încă păstram vestigiile unor imperiale erecții, capul meu minunat plin de gânduri, vedeți dumneavoastră, eu nu găseam că femeile generoase sunt ușoare, nimic nu era ușor pe lume, le știam viețile cum îmi știam buzunarele nădragilor, adeseori atât de dureros de goale, nu erau deloc vieți ușoare, căci toate, până la ultima, aveau mari, enorme probleme și luau decizii înspăimântător de greșite, mergeau spre tuberculoză și faliment, aveau voci

grave, de fumătoare de mahoarcă, una avea un ochi de sticlă, alta, mai intelectuală, asculta discuri cu Edith Piaf, dar ea avea regrete și plângea și bea șampanie cu lacrimi, ea era domnișoara Fițescu, fiindcă era plină de fițe, și talia ei chiar era de franțuzoaică, ea era toată un erotism șic, de câte ori n-am visat cum o străpung, de câte ori nu m-am visat victorios în încleștarea cu femeia aceasta care nu mai fusese domnișoară de pe vremea dictatorului, dar noi tot domnișoară îi spuneam, femeia aceasta subțire și cumva elegantă, deși depravată, iar superbele ei argumente se legănau în balansul iubirii ca o barcă pe care valurile căutau să o înghită, așa cum aveam să aflăm într-una dintre nopțile acelea cu lună plină care m-au făcut atât de fericit, da, da, valurile căutau să o înghită, dar barca nu se lăsa înghițită și curgea mai departe și mai departe, domnișoara Fițescu părea o actriță din filmele mute și devenea și ea bestie, după ce treceai de teta-tet și ajungeai în portul acela unde ne descărcam toată tristețea, tinerețea toată și ea scotea un urlet sfâșietor, de fiară rănită, pentru ca apoi să își toarne peste chip masca ei ca de ceară, masca ei de sfinx, își aprindea o țigară și fumul dansa în jurul ei și tăcerea dintre noi dansa cu fumul acela și țigara îi ardea degetele și nici atunci nu o stingea, lăsa țigara să îi ardă degetele și, când aveam noroc, se aprindea din nou în ea dorința și se dădea din nou peste cap transformându-se